

den kommende Tid, og dertil blev føjet en Beslutning om at tilvejebringe en permanent Voldgiftsret, der skulde træde til som dømmende i Stridigheder, der gjaldt Forliget af September 1899. Denne Voldgiftsret blev oprettet, og ved Lov blev der indført Vidnepligt overfor denne Voldgiftsret i de følgende Aar; siden har den virket og sikkert i det store og hele virket lykkeligt for Arbejdsforholdenes Udvikling herhjemme.

Ved samme Tid fremkom Tanken om, at Staten skulde søge i endnu højere Grad at gribe regulerende ind i Arbejdsforholdene. Dette fik Udtryk i et Udkast til Lov, som udarbejdedes i Aaret 1900 af daværende Indenrigsminister Bramsen. Dette Lovforslag kom imidlertid ikke til at foreligge for Rigsdagen, det blev fra Ministeriet sendt til Betænkning af Arbejdsgiverforeningens Forretningsudvalg, og dette satte sig i Forbindelse med „De samvirkende Fagforbund“, og de afgave derpaa en Svarskrivelse til Ministeriet, hvori de opfordrede til at stille hele denne Sag i Bero, idet de ikke mente, at Udviklingen var saa vidt fremskreden, at man nu kunde ordne denne Sag ad Lovgivningens Vej. I de følgende Aar skete der intet i denne Sag af større Betydning. De mindes Aarenes Karakter med Hensyn til Forholdet mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, Uroen og Bekymringen fortsattes ogsaa efter Forliget i 1899. Hvert Øjeblik var der Arbejdsstandsninger, og disse Arbejdsstandsninger havde for det samlede Samfund en mere urovækkende Karakter end tidligere, idet det Gang paa Gang viste sig, at man i Anledning af en ganske lille Arbejdsstandsning kunde komme til at staa overfor en stor, samlet, Landet omfattende Arbejdsstandsning. Var der et eller andet Sted Uro, var der Misfornøjelse hos Arbejderne, kunde de lokale Arbejdsgivere ikke magte de Arbejdere, de stod overfor, slog Arbejdsgiverforeningen paa Sværdet og truede med den samlede Arbejdskamp.

Efterhaanden blev denne Tilstand mere og mere foruroligende for hele det danske Samfund, og den naaede sin Kulmination, kan man vel nok sige, i Sommeren 1908. Ærede Medlemmer ville mindes, hvorledes en lille Række i sig selv begrænsede Arbejdskonflikter paa den Tid truede med at vokse op til noget meget stort. Det hele fik en vis dramatisk Karakter ved den ejendommelige Maade, hvorpaa Pressen blev indblandet i Sagen. Opmærksomheden blev i allerhøjeste Grad spændt

overfor disse Begivenheder, og jeg tror, man kan sige, at sjælden har herhjemme Uroen været saa stærk i den øvrige Befolkning overfor dette Forhold mellem Arbejdere og Arbejdsgivere som da. Det lykkedes imidlertid den Gang at bringe Sagen i en vis Forstand ud af Verden i Øjeblikket ved en mæglende Indgriben fra den daværende Indenrigsminister, det ærede Medlem fra Frederikssund (Sigurd Berg). Han traadte til som Mægler, og det lykkedes ham at tilvejebringe en Overenskomst mellem de to stridende Parter, og til denne Overenskomst sluttede sig saa tillige en Aftale om, at man skulde forsøge for Fremtiden at finde Vej til at vanskeliggøre Arbejdsstridigheder og lette Overenskomsten.

Der blev paa Initiativ af den daværende Indenrigsminister nedsat et Fællesudvalg af Arbejdsgivere og Arbejdere. Det kom til at tælle 20 Medlemmer og traadte sammen i August Maaned 1908. Det gik straks i Gang med sin Virksomhed. De Lovforslag, som nu foreligge, ere Resultatet af Udvalgets Arbejde. Jeg maa dog sige derom, at i den første Tid fik Udvalget ikke rigtig Gang i Sagen. De to Parter stod overfor hinanden, man skiftedes til at føre Forsædet, men fik ikke rigtig Fart paa. Det synes, at man havde vanskeligt ved at finde den rette Arbejdsform. Saa kom imidlertid Udvalget i Forbindelse med en Mand, der ved sin ledende Stilling i den permanente Voldgiftsret har spillet en stor Rolle for vore Arbejdsforholds Udvikling i de sidste Aar, jeg tænker paa Overretsassessor Ussing. I Februar 1909 opfordrede de to Parter i Forening Overretsassessor Ussing til at indtræde i Udvalget som Formand og overtage Ledelsen af dets Arbejde. Overretsassessoren erklærede sig villig dertil. Man henvendte sig til Indenrigsministeriet om at faa en Sekretær og anden Medhjælp til Udvalgets Arbejde, og fra dette Øjeblik kom der virkelig god Gang i det.

Jeg tror, man kan sige, at de følgende Maaneder bragte et overordentlig frugtbart Arbejde i Udvalget. En stor Fortjeneste deraf har Formanden, Overretsassessor Ussing, ved sin kloge og forstaaende Ledelse af de Forhandlinger, der fandt Sted mellem de to Parter. Men det kan vistnok ogsaa siges, at der mellem de to Parter herskede en fredeligere Stemning, end det længe havde været Tilfældet. Navnlig gælder dette for Arbejdernes Vedkommende. Arbejderne have un-